

چه کسی رواق شمالی حرم حسینی را احداث کرد؟

۲۱ آبان ۱۳۹۴ ساعت ۱۵:۱۹

شاه تهماسب اول صفوی (۹۸۱-۹۱۹ ق) فرزند شاه اسماعیل اول (مؤسس صفویه) با ۵۴ سال سلطنت، طولانی‌ترین مدت حکومت را در بین شاهان صفوی داشته؛ چنانکه مقابله با دشمنان خارجی، صلح آماسیه، انتقال پایتخت و مهاجرت علماء به ایران از مهم‌ترین حوادث دوران حکومت وی است.

تهماسب بزرگ ترین پسر شاه اسماعیل صفوی و دومین پادشاه صفوی است که در ذی الحجه ۹۱۹ ق. متولد گردید. او در ۱۹ رجب سال ۹۳۰ ق. در حالی که ده سال داشت تاجگذاری کرد. در اوایل حکومت وی به علت صغر سن، امرای قزلباش زمام امور را به دست گرفتند. در سال ۹۳۲ ق. ازبکان به فرماندهی عبیدالله خان ازبک به خراسان حمله کردند ولی تهماسب به زودی حمله آنها را دفع کرد. در طول سال‌های ۹۳۲ الی ۹۴۵ ازبک‌ها پنج الی شش مرتبه به خراسان حمله کردند ولی هر بار تهماسب آنها را ناکام گذاشت. در زمان حکومت او سلطان سلیمان عثمانی چند بار به ایران حمله کرد ولی هر دفعه ناکام بود و سرانجام بین دو طرف صلح برقرار گشت.

تهماسب لشگرکشی‌هایی نیز داشت چنانکه در سال ۹۳۶ ق. به عراق لشگر کشید، بغداد را محاصره و در شوال آن سال آن را فتح کرد و ذوالفقار خان حاکم آن جا را به قتل رساند. در همان زمان به زیارت کربلا و اعتاب مقدسه عراق شتافت. او مجدداً در سال ۹۸۰ ق. بغداد را فتح و با دولت عثمانی پیمان صلح امضا کرد و به زیارت کربلا شتافت. در همین سفر دستور تعمیرات اساسی در حرم امام حسین (ع) را داد. وی در داخل روضه منور تعمیراتی صورت داد. مسجد بزرگ حرم را توسعه داد و رواق شمالی حرم را احداث کرد و بنای «مأذنه العبد» را که به وسیله «امیرجان» غلام و حاکم سلطان اویس جلاپری بنا شده بود، تجدید نمود. او تعمیرات را در سال ۹۸۲ ق. به اتمام رساند.

شاه تهماسب در پنجاه و چهارمین سال سلطنت خود در پانزدهم ماه صفر سال ۹۸۴ ق. در قزوین وفات کرد و پس از چندی جسد او را در مشهد مقدس دفن کردند. شاه تهماسب به ظاهر مردی دیندار و پایبند به تکالیف و فرائض دینی بود. اگر چه مذهب شیعه در زمان پدرش مذهب رسمی کشور شد ولی استقرار و گسترش آن در دوره های شاه تهماسب انجام و در این دوره با آمدن علمای شیعه از لبنان و عراق و بحرین تشکیلات مذهبی بر مبنای منظمی قرار گرفت.

۱- ابوالحسن قزوینی، فواید الصفویه، تهران، مؤسسه مطالعات و تحقیقات فرهنگی، ۱۳۶۷.

۲- راجر سیوری، ایران عصر صفوی، ترجمه کامبیز عزیزی، تهران، مرکز، ۱۳۷۲.

۳- محمد باقر مدرس بستان آبادی، کربلا شهر حسین یا جلوه گاه عشق، تهران، جهان، ۱۳۵۲.

۴- عبدالجواد الکلیدار، تاریخ کربلا و حائر الحسین، نجف، مکتبه الحیدریه، ۱۴۱۸.

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۳۲۰۴۲/رواقه-کسیه/>